LAST HOUR EXPERIENCE

WHAT MATTERS REMAINS

7 inzichten uit het laatste uur

Voor wie nog tijd heeft

Aan het einde wordt alles helder.

Wat er niet toe deed, valt weg.

Wat overblijft, is dit.

Zeven inzichten, uit het laatste uur.

Je kent ze al. Je was ze even kwijt.

Lees ze langzaam, zoals je naar een horizon kijkt.

De klok kent geen later.
Jij wel.

Alles wat je uitstelt

rust op één stille aanname:

dat er later nog tijd zou zijn.

Aan het einde was later nooit een dag.

Het was een plek waar dingen wachtten

tot ze niet meer konden.

Wat stel je al het langst uit?

Duizend dezelfde dagen.
Aan het einde tellen ze als één.

Dan blijft één vraag over:

waar ging je tijd naartoe, dag na dag?

Routine is de sluimerstand:

alles blijft werken,

niets komt nog echt binnen.

Er hoefde niets mis te gaan.

De dagen gingen toch voorbij.

Hoeveel van jouw dagen

zijn dezelfde dag?

Je mist straks geen hoogtepunten.
Je mist een dinsdag.

Wie aan het einde de belangrijkste momenten opschrijft,

noemt zelden een hoogtepunt.

Meestal is het iets kleins.

Een tafel. Een stem die je naam zegt.

Een middag waarin niets gebeurde,

behalve alles wat je gewend was.

Zulke momenten kondigen zich niet aan.

Je hebt er vandaag waarschijnlijk al één gehad.

Welk gewoon moment van vandaag

zou je aan het einde terugvragen?

Ongezegde woorden gaan nergens heen. Ze wachten.

Aan het einde schrijven mensen brieven.

Aan een naam die ze al jaren kennen,

met woorden die er al jaren zijn.

Soms is het iemand die niet vertrok,

maar weggleed.

Het adres had je.

De tijd ook.

Het was de stilte die veiliger leek.

Wat je niet uitspreekt, blijft bij je.

Tot je het zegt,

of tot je dat niet meer kunt.

Wie schiet jou als eerste te binnen,

nu je dit leest?

Iemand vanzelfsprekend vinden is het stilste afscheid.

Wie het dichtstbij staat,

krijgt vaak de minste woorden.

Niet uit onverschilligheid.

Uit vertrouwen dat ze er morgen ook zijn.

Aan aanwezigheid wen je sneller dan aan gemis.

Wie er elke dag is,

zie je langzaam niet meer.

Je wist wat ze voor je betekenden.

De vraag is of zij dat ook wisten.

Wie krijgt jouw minste woorden,

juist omdat je het meest op ze vertrouwt?

Spijt is niet je vijand.
Vergeten wel.

Aan het einde is spijt precies.

Ze noemt geen grote fouten.

Ze noemt de kleine keren dat je niet ging,

niet zei, niet vroeg.

Ze wist altijd al wat er voor jou toe deed.

Dat maakt haar de eerlijkste raadgever die je hebt.

Spijt kost een uur.

Vergeten kost elk volgend jaar.

Wie eerder luistert, hoort hetzelfde,

terwijl de klok nog loopt.

Als je spijt nu al mocht spreken,

wat zou ze als eerste noemen?

In het laatste uur valt bijna alles weg. Bijna.

Wat anderen van je denken: weg.

Wat je nog moest bewijzen: weg.

Wat je had, wat je werd, wat je leek: weg.

Wat overblijft is klein

en weegt zwaarder dan alles.

Meestal past het in één zin.

Meestal staat er een naam in.

Niemand kan je vertellen wat er bij jou overblijft.

Daar is maar één plek voor:

aan het einde, terugkijkend.

Wat blijft er over van jouw leven,

als je één uur zou krijgen om het te ontdekken?

Deze woorden kende je al.

Aan het einde worden ze alleen onontkoombaar.

Er is een uur waarin je ze niet leest,

maar beleeft.

Eén keer, van begin tot nul.

Jouw woorden liggen al klaar.

Ze wachten op een moment dat je zelf kiest.

Je leven vraagt om een getuige.

Jij bent de enige die dat kan zijn.

Wanneer je zover bent:

lasthourexperience.com

Alles gaat voorbij.

WHAT MATTERS REMAINS

Ken je iemand die nog tijd heeft?

Geef het door.

@LASTHOUREXPERIENCE

© Vita Florentis – Alle rechten voorbehouden.